

uveřejněném pod čís. 5406 sb. n. s., že služebními poměry na určitou dobu nejsou jen ty, jichž konec byl již předem určen přesně podle kalendáře, nýbrž i ony, jichž trvání je ustanoveno s objektivní určitelností, při nichž sejde jen na tom, by vůle smluvníků nepřipouštěla pochybnosti, že takový služební poměr nemá býti poměrem bez určitého trvání, nýbrž že má trvati určitý, byť prozatím podle kalendáře neohraničený čas, o jehož skutečné délce obě strany nemusí prozatím ani míti jistotu. Dovolací soud nemá důvodu, aby se v souzeném případě odchýlil od tohoto stanoviska, jež sdílí i právnická nauka (sr. Mayer-Grünberg: Komentář str. 236—239). Dovolatelka doličuje, že v souzeném případě nelze mluvit o služebním poměru na určitou dobu, ježto okolnost, zda žalovaná strana najde v budoucnosti nového nájemce, jest výminkou, nikoliv určením času. Leč nezáleží na tom, zda jde o výminku, či o určení času ve vlastním smyslu slova. Rozhodným jest, zda strany zamýšlely ohraničiti trvání služebního poměru určitou budoucí událostí, o níž měly za to, že se dostaví. Tento úmysl stran byl nižšími soudy zjištěn. Dovolatelka má dále za to, že tím, že byla i po nastoupení nájemce Františka S-a činna v podniku dalších 14 dnů k příkazu žalovaných, bylo pokračováno ve služebním poměru po uplynutí doby, na niž byl uzavřen, a že proto mohl býti služební poměr zrušen jen po předcházející šestinedělní výpovědi. Leč neprávem. O pokračování ve služebním poměru šlo by jen tehdy, kdyby rozsah a způsob další činnosti zaměstnancovy odpovídal jeho činnosti v původním služebním poměru. V souzené věci však žalobkyně tvrdí, že se účastnila v oněch 14 dnech jen předávání inventáře novému nájemci. Šlo tudíž o činnost, již byla jen likvidována její dřívější činnost jako ředitelky podniku žalovaných, nepokračovala však tím žalobkyně v činnosti, jež byla předmětem služební smlouvy mezi stranami. Ježto, jak dovoděno, šlo o služební poměr ujednaný na určitý čas, nebylo třeba k jeho rozvázání výpovědi a není tudíž opodstatněn žalobní nárok na zaplacení služebních požitků za výpovědní dobu.

Čís. 13801.

Před právoplatným rozhodnutím o přiznání odkladného účinku rekursu povinného, domáhajícího se odložení dražebního roku ve smyslu § 1 odstavec (1) a §§ 5 a 6 zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n., nebylo přípustné dražební rok konati.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 804/34.)

Návrh dlužníka, by byl povolen odklad vnucené dražby nemovitosti podle § 1 zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n. soud první stolice zamítl. Proti tomuto usnesení podal dlužník recurs a navrhl, aby dražební rok, stanovený na 8. března 1934, byl odložen až do pravoplatného rozhodnutí o rekursu. Soud první stolice o tomto návrhu vůbec nerozhodl, nýbrž provedl dne 8. března 1934 dražbu nemovitosti a udělil k ní podmíněný příklep. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i řízení o provedení dražby dne 8. března 1934. Důvody: Povinná strana v rekursu navrhla, by dražební rok ustanovený na 8. března 1934 byl odložen až do pravoplatného rozhodnutí o jejím re-

kursu, a tvrdila k odůvodnění tohoto návrhu, že by jí provedením dražby vznikla nenahraditelná škoda. O tomto návrhu povinné strany však soud první stolice vůbec nerozhodl, ačkoli, dokud o návrhu, by přiznán byl odkladný účinek rekursu, nebylo rozhodnuto, neměl se dražební rok vůbec konati. Konáním dražebního roku bez vyřízení návrhu byla povinná strana zkrácena, ježto tím její návrh zůstal nevyřízen, a bylo jí tím i odňato právo opravného prostředku proti rozhodnutí o jejím návrhu. Dražební rok se za tohoto stavu věci konati neměl, dokud nebylo o návrhu na jeho odklad rozhodnuto, a proto právem si stěžovatelé stěžují na provedení dražby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že před rozhodnutím (a to právoplatným) o přiznání odkladného účinku stížnosti strany povinné, která se domáhala odložení roku dražebního na den 8. března 1934 položeného na dobu po 31. prosinci 1934 ve smyslu § 1 odstavec (1) a §§ 5 a 6 zákona ze dne 24. února 1934 čis. 33 sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti zemědělcům, neměl se dražební rok ten konati, a odkazuje se proto na správné odůvodnění tohoto napadeného usnesení.

Čís. 13802.

Ke konkursní podstatě patří i nemovitosti úpadce zabrané státem podle záborového zákona.

Úpadci nepřísluší právo k rekursu proti usnesení konkursního komisaře o zpeněžení těchto nemovitostí.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 848/34.)

K o n k u r s n í k o m i s a ř vzal na vědomí usnesení věřitelského výboru o odprodeji nemovitostí a svršků exekucní cestou. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs úpadce. D ů v o d y: Jde o prodej nemovitostí a svršků, tedy o realizaci jmění patřícího do konkursní podstaty. Prohlášením konkursu odňata byla úpadci, stěžovateli, dispozice se jměním do podstaty patřícím (§ 3 odst. (1) konk. ř.). Účelem zákazu toho je, zameziti úpadci, by jakkoliv do správy podstaty a do realizace zasahoval (§ 3 odst. (3) konk. ř.) a proto jen správce podstaty se má postaratí o zjištění jmění do podstaty patřícího (§ 79 (1) odst. konk. ř.). Jest tedy jen správce podstaty oprávněn ke stížnosti, nikoliv úpadce, jenž prohlášením konkursu pozbyl práva samostatně jako strana vystupovati a proto není ohledně ní procesně způsobilý, zákonným jeho zástupcem je správce podstaty. Úpadce v řízení zpeněžovacím dle § 121 a násl. konk. ř. není účastněn, a vyjádření jeho podle § 120 (1) odst. konk. ř. nemá rozhodující význam. Proto jeho stížnost je nepřipustná a jest ji odmítnouti (§§ 523, 526 c. ř. s. a § 188 konk. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu úpadce do odmítacího usnesení rekursního soudu.